

ד. ⁽²⁾ לֵשׁ נִתְּחַיֵּן שְׂאֵמֶר שְׂבֵרָה אֶחָד בְּרֶפֶת הַשֹּׁמֵר וְעֵנִי אֲחֵרֵי אָמֵן, חֲזֹזֶר אֶחָד מִהֶעֱנִים אָמֵן וּמִבֶּרֶךְ וְעֵנִין אֲחֵרֵי אָמֵן, וּבִסְדֵּר הַזֶּה עוֹשִׂין כָּל אוֹתָם שְׁעֵנִי אָמֵן תְּחִלָּה, וְאִין לְעֲרֹר עֲלֵיהֶם וְלֹאמֵר ⁽¹⁾ שְׂבֵרָה וְצִאוּ בְּאָמֵן שְׁעֵנִי תְּחִלָּה, מִפְּנֵי שֶׁמִּבֶּרֶךְ אֵינוֹ מִכּוֹן לְהוֹצִיא אֲחֵרִים, וְאִפְּלוּ אִם הִנֵּה מִבֶּרֶךְ מִכּוֹן לְהוֹצִיא אֲחֵרִים, הֵם מִכְּנֵי שֶׁלֹּא לְצֵאת בִּבְרַכְתּוֹ:

ז. דִּין לְבָרֶךְ בְּרַבַּת אֲשֶׁר יֵצֵר כָּל הַיּוֹם אַחֲרֵי הַטֵּלַת מַיִם, וְבוֹ ד' סְעִיפִים;
א. כָּל הַיּוֹם בִּשְׁעוֹשֶׁת אֲרָכִיו, *בֵּין קִטְנִים בֵּין גְּדוֹלִים, ^(א) מְבָרֵךְ ^(ב) אֶת אֲשֶׁר יֵצֵר וְלֹא עַל נְטִילַת יָדַיִם,

פֶּאֶר הַיָּפֶט

הרמב"ם פירש ד' הילות תפילה, בשבעה עשרין בסוף שנתו מבין, וכתב הספן משנה דראקא בסוף שנתו ואל כל דבר שיקרא בקוה שנתה, וכן כתב בעשרות וזמנים סיון וכו' והפיר קהל שם כתב, דהקם לומר תצוה וזמן לחור ולשון, וזמן ברפת אלוהי נשמה עד הבקר בחמת הרספן משנה, וזמן ראיה דקוהה שאני, דכבן כלתה שנתה ומה שחורר לישן אל חין אצטרופה, ושפיר חור שני שנתו בקוה ראיה, ולכן יש נשמות בזה שנתה אברקם. ופסל מקום נקרא, דאם רצה לומר אצטרופה נשמה בקוהה הראשונה שפיר דמי, ואחר כך בבקר יאמר מלא חיותה ומה שנתה אברקם, יאמר אלקי נשמה והפסל חבלי כו', וכן נתיקין הבאר הים, לעשות תצוה וזמן שנות וזמן רצון לומר המעביר חבלי שנה כו', ואל שאנס אומרם המעביר שנה, מפל מקום סוף השנים שפליגתי הרמב"ם והאברהם והפיר חבלי שנה, ובמצינו מלך שנה שנין צוק, וכל זה קאי הפיר הים. ובמחצית השקל ראיתי שפירש על ברפת המפיל, לפי שחורר לישן, וזאת, ואל מצינו שנה, אלא לענין מה שיש להפסקא אז מצינו שנה, דהנה, וזמן נשמה והמעביר חבלי שנה שיאמר שנה בלא חיותה, ושקיעום שנית יאמר בחיותה ברפת אלוהי נשמה והמעביר חבלי שנה, ואזמנא מה שנתה בלא חיותה אל שנין גבי ברפת המעביר כו', ונראה שפיר לומר מלא חיותה הים. וזמן גבי חורש סיון כו' שמי והפסל קדם שומר

ברכות השחר יבול לברכם אחר התפלה, חזן מברכת אליה נשמה ששבר יצא בברכה
 מים במקום אליה נשמה יצא ונביא בבאר היטב לקחן סימן מו רב ובשלמי צבור
 צריך עיון, שנתה דברכה זו מתקנה על התורה הידועה, שהתורה הנשקפת אחר השנה
 ראשית נשמה יצא, וכמו שנתה הראשית אין ענין לברכה מזה מים שזהו ענין
 ואקטיל נשמה אחר השנה, גם שאין ענין מזה שאמר ברוך התפלה מזה התפלה
 ישנים על מסען שהתחיה היא עשה בתה, תראה דמי שהתפלל תורה בידיו לבתר א
 בשעתו לקחן סימן מו בשם הרד"א, שצריך להפסיק משם בין ברכת יצא לבתב
 ובשלמי צבור קח ששבת בין איתא בשם ופוסקים, וכן התנהגו. ומה שכתב כי לא
 אמרנים נשמה ששבת באינים, ענין ובעל"ח סוף ברכות כ"ט שלא יאמר אהרן
 צבור דגרסת הר"ף שחזרה היא, אבל בשם וכן ברכב"ם הראש"ם הרד"א אין שם
 תבית בקספר שמות חזרה איתנה גם אין לקרס שבת היא, ומזה הטעם יש להוסיף
 שהנשמה תלויה בקריה, דבשם יצא לבתב תלויה, וכן שם בשם מורש"א חזרש"י
 שצבור מו ריב"ז כ"ט, וזהו נפתח פי דה' ונשמה

○ אשר יצר. עין באר הקטב מה שכתב במי ששורצה בוס המושלשל כח, כחובב בשל
שורגיש שמדי יצטרך לפנות שנית אסור לברך, בולקמן סימן צב שאפלו בדברי תו
נחום ששאלהו על מי שעשה צרכיו או הטיל מים ולא ברח אשר יצר, עד כמה יש לו

בבקר בקומו עד אלהי נשמה, ובבית הכנסת נתחיל אלהי נשמה וסור.)
ומכל מקום ה' יש לעשות על צד היותר טוב, להסמין אלהי נשמה
לברכת אשר יצא. ועין בבאור הגר"א בסיומן מו שדעתו גם כן דברכת
אלהי נשמה מסויגה לברכת אשר יצא, על כן נכון להזהר בזה לכתחילה.
אם לא ברך ברפת אלהי נשמה עד אחר שהתפלל שמונה עשרה, אינו
מקבל עוד לאחר התפלה, ובשני שפבר מקמי מתיח' המות, הוא דומה
למחזיר נשמות ופרי חרש, ובשני נשובה ממקום מאד בדין זה, ונאסין

דעל כל פנים אם בעת שאמר ברכת מילה מתים ה'יה בודעתו לברך אלקי נשמה אחר התפלה רשאי אחר כך לברך, עין שם השעם, וכן משמע בפרי מדרים סימן כב, ועין מה שכתבנו שם בבאור הלכה. הנחת הפרקה לא לאמר וכו', צרפת בי, רק אתה צרפת נפשת בי: (ג) לש נהגיו אבה, ויכתוב הוא דרי ששלים כל אחד עד שתשע אמיס ליום, ועין בשער חנוכה שש מפסקין בזה, ובחנוכה מאחבה

ג. (כ) פ"ה ולבוש: א (ח) פרי מגדים ושאר אחרונים:

לוח עמוד היומי: יום ו ו סיון תשסב   :- שב"ק י אייר תשסז   :- יום א טז ניסן תשעב   :- יום ב כב אדר תשעז   :- יום ג כח אדר א תשסב